

allerede forekommende praksis og på visse områder endog synes at indskrænke denne, fremstilles igen som en stor landvinding af regeringerne i de tre lande.

Lovene er blevet hastet igennem efter pres fra den danske regering og efter flere modsatrettede indstillinger fra det grønlandske udenrigs- og sikkerhedspolitiske udvalg, efter al sandsynlighed fordi de skulle bruges til at afværge følgerne af den EU-traktat, som nu mest ligner »Den Flyvende Hollænder«, men som dengang var noget mere virkelig.

Til disse lovinitiativer, som regeringen har fået igennem både her og hisset, kan vi så tilføje, at man her i salen for kort tid siden besluttede, at man ikke ville ofre én krone på at give hjemmestyernerne en uvildig undersøgelse af selv samme EU-traktats politiske følgerne for dem, hvis man nu vedtog også denne forfatning alene ved en dansk folkeafstemning.

Et flertal herinde afviste anmodningen med henvisning til, at alt var undersøgt, som kunne undersøges i denne sammenhæng, fordi Udenrigsministeriet havde lavet en juridisk rapport med uendelige mængder forbehold over for alt det, der ikke var undersøgt.

Der findes et gammelt grønlandsk ordsprog, der hedder: Aliortukkat oqaatiginngisat alliartuinnatartput – fortier man et spøgelse, vokser det sig stadig større.

Mon ikke det var, hvad der skete i Frankrig og Holland? Og mon ikke det er, hvad der vil ske, hvis fortællelserne omkring vore tre landes virkelige sammenhængsforhold fortsætter? Det er i hvert fald netop det spøgelse, som jeg og mine kolleger fra Nordatlanten forsøger ikke at fortie, så det ikke vokser, men vi i stedet får en åben, sandfærdig og kærlig debat om, hvordan vi sammen kan komme ind en fremtid, der er langt mere visionær end den, vi ser i dag.

Derfor var denne lettiske kvindes melding også vidunderlig fremadskuende, for den frygt for økonomien, som har lammet os i årevis, er simpelt hen et spøgelse, der har vokset sig alt, alt for stort.

Jeg vil ikke påstå, at denne samling har udvist den store forståelse for de motiver og ønsker, som betinger vores indsats i dette Folketing, men i den nordatlantiske gruppe agter vi altså, så længe vi er her, at fortsætte med at afsløre alle de spøgelse, der ødelægger kærligheden og friheden mellem vores tre lande.

Selvstændighed er netop ikke det modsatte af kærlighed. Frihed og selvstændighed er tværtimod vigtige ingredienser i kærlighed. Der er kærlighed mellem det grønlandske og det danske folk. Det er med respekt for denne kærlighed, at vi i disse år må prøve at skrue vore fremtidige relationer til hinanden sammen.

Da vi er ved folketingsårets afslutning, vil jeg gerne sige tak for i år og hjertelig velkommen til Grønland til de af Tingets og regeringens medlemmer, der vil besøge mit smukke land i løbet af sommeren.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Vi siger tak til ordføreren. Der er ikke nogen, der har ønsket korte bemærkninger til hr. Lars-Emil Johansen, og der er ikke andre ordførere, der har bedt om ordet i ordførerrækken. Jeg giver derfor ordet til statsministeren for besvarelse af spørgsmål.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne takke for debatten i dag. Vi må jo sige, at det har været en særdeles fredelig afslutningsdebat, absolut uden dramatik. Jeg vil gerne sige tak til ordførerne for regeringspartierne, som har givet opslutning til regeringens politik og tilslutning til den tale, jeg har holdt ved indledningen af debatten i dag.

Jeg tror, det var hr. Villy Søvnald, der brugte et billede ved starten af dagens debat, nemlig billedet med en dør. Jeg må forstå, at det var døren ind til et regeringskontor eller dørene ind til regeringskontorerne. Det er måske i virkeligheden meget godt at tage udgangspunkt i billedet med denne dør, for jeg vil sige til alle partier i Folketinget: Regeringens dør er altid åben, og vi har med stor glæde noteret, at den nye socialdemokratiske leder har sat sig for, som det hedder, at arbejde regeringen ud af kontorerne. God fornøjelse. Det er den rigtige måde at gøre det på, og så vil det til sin tid vise sig, om det lykkes.

Vi kan blive i billedet. Men jeg må sige for SF's vedkommende – det må vist være sådan efter at have lyttet til hr. Villy Søvnalds indlæg – at med hr. Villy Søvnald i spidsen for SF, ønsker SF at gå i en stor bue uden om den dør. SF vil ikke engang banke på. Vi måtte forstå, at den nye SF-leder ønsker, at SF skal holde sig på meget, meget lang afstand af den dør.

Så lyttede jeg i spændt forventning til indlægget fra fru Marianne Jelved. Jeg tænkte, at nu har fru Marianne Jelved lige festligholdt 100-året for Det Radikale Venstres stiftelse. Det har vi i øv-